

KNIKKERS IN KONFIJT

Jules Vandenbussche

september 2023

Storyland Uitgeverij

*mijn zuster mijn moordenaar wat kan ik in hemelsnaam zeggen
en moeder en leven wat kunt gij nog meer van mij nemen*

fluisteren wij ons in schemer toe
ik moet u iets bekennen

in tekenen van zachtheid
laten wij de nacht haar werk doen
in ongenoegen om een deur
blijven gij en ik in leven

hoe wij een adem delen
en in en uit het zwarte huis
beseffen ik word nog eens -wij worden gek
inspannend om brieven
te verscheuren

om schuldbloemen verwelkend
in mijn -ons hand- dat nu niet meer
stokt van het slaan
maar hunkert
naar een doorn een nagel
hunkert naar het slaan

in dromen van sint augustinus
van die nooit voorbijge dagen
die ik in donker scherpen moet
een nieuwere betere wereld
om mijn rillen uit te krassen

ben ik er
niet meer tenzij
ik tot duizendmaal in tot duizendmaal u

Il est bon de proclamer au matin ton amour

Zo dus dat ik nu schrijf. Zo dus dat ik u schrijf. Het is iets voor negen, de mis loopt net uit, ik wacht op het ontbijt. Het is goed de liefde te verklaren in de ochtend. Akkoord, zonder enige twijfel lijkt me dat een goed idee. Toch, beter nog zou zijn aan de ochtend. Dat vergeet men hier, zo blijkt. Gisteren nam ik uitgebreid de tijd om de stand van de zon en haar komen en gaan naar de windrichtingen te bestuderen. Mijn eerste bezorgdheid, in deze dorre droogte onder het branden van de zon rond vijven in de middag, was schaduw. Slag- of andere, al gelijk. Dat bleek alvast geen probleem te zijn. De paters hier hebben, zoals het hen al eeuwen en eeuwen amen werd voorgedaan, een liefde voor boomgaarden. Neen tegen de kale weide! Waar ik echter meer belang aan hechtte, uit sentimenteler geladen overwegingen -ja, romantiek- was hoe de zon mijn tent met stoel en tafel, fles en glas, boek en pen zou raken bij ondergaan (als eerste in de chronologie van mijn verblijf) en opkomen (als eerste in de cyclus van de dag). Van die diepgaande studie en het handelen naar haar bevindingen, droeg ik deze ochtend de vruchten.

Het is goed de liefde te verklaren aan de ochtend. Voor het luiden van de klokken uit de veren, het moet half acht geweest zijn. De koffie, Bialetti, komt aan de kook. Een ribfluwelen zonnetje piept nog aarzelend oranje over mijn schouder en vult de vallei waarop ik uitkijk met mistige gloed. En ik alleen, van ieder hier op deze patersbergweide, was er bij. De apostelen snurken nog, maar hier, het heiland op het weiland, zonder volgelingen. Pas bij het kleppen van de klepels rollen zij de stenen weg en begint hier de dag. Van dan af gaat alles vliegensvlug. De strak ingeplande en nauwgezet nagevolgde ochtendrituelen laten weinig ruimte voor kalmdoenerij en voor ge het weet, is het negen uur en brandt de zon al gemeen scherp boven de kim. Ze is niet meer het dralend kind dat deze ochtend met schromelijk rood op de wangen kwam vragen of ze erbij mocht komen zitten. Ze is hard, streng en meedogenloos. Witheet. Ze herinnert u eraan dat ge wel degelijk in het zuiden van Frankrijk zijt en dat de zomers hier bedrukkend warm zijn. Ze slaat u verfoeiend rond de oren wanneer ge de kerk buitenkomt en heeft, tijdens uw Kyrie Leison, de ochtend in de dag veranderd. Zo zit ik hier nu. Dit alles te schrijven. Voor mijn open tent, schaduw onder de

boom opzoekend, ademen tussen de lucht proberend. Ge vraagt mij, Eurydice, u te schrijven hoe het er daar aan toe gaat in dat klooster, wat ik er van denk, hoezeer het mij begeistert. Ge wilt er alles van weten, en dus moet ik u schrijven. Welaan dan. Laat ik beginnen, zoals ik gewoon ben, over gisteren te vertellen.

*

zoals gij mij bemint met zoete woorden zacht maakt
zo gij mij looft liefkoost en leest uit uw brieven
vol bloemen en bekoren die gij mij toewerpen wilt
mij schelpen schenkt uw woorden gewogen
zo gij van mij houdt Eurydice
ziet gij mij als de zon
groots in hoogte verlicht

zoals gij van mij houdt in stilte het denkt
of luidop mij zegt
zo gij mij de hemel in prijst liefs fluistert
zo teder voor mij zijt
mij woorden schenkt uw schelpen gewogen
zo gij mij bemint Eurydice
zou ik mij als de zon gaan zien
groots in hoogte verlicht

ik heb vandaag
in de trein
de wereld gezien
hij zwie-zwaggelde wat

ik heb vandaag
op de wereld
een trein gezien
hij rie-rechtdoorde wat

och hier och god och luister toch
uw zeverzemelarij uw
klik klik kijk naar mij

ze kijkt
ze ziet het licht
ze zucht
haar leven verwaait
weer verdwijnt in de wind

en in deze vreemdste eeuw van mijn herfst
de laatste dramatiek voorbij
haalt ook gij adem
en kijkt op